

A HÍDNÁL

Várakozók a tabáni révnél
(A Budapesti Történelmi Múzeum anyagából)

Itt, ahol most fiatalodik — itt született egykor a város. Itt telepedett meg először az ember, a Tabán táján, ahol a hegyek között völgy nyílik a vízhez. És szemben az, ószeszűkülő folyam másik partján, a homokos síkság parányi területén. A rómaiaknak talán hajóhidjuk is volt itt, de révátkelő helyük bizonyosan — ezt védte a mai híd pesti kapujánál (a Március 15. téren) épült nevezetes erőd. Fölötte s körülötte települt az első kicsiny város-mag. Itt álltak — majd kissé északabbra — a középkorban és a török időkben is a hajóhidak.

Gadányi György felvételei

A régi Erzsébet-híd építéséhez 11 ezer köbméter fát is felhasználtak

A régi Erzsébet-híd építésével kapcsolatos városrendezés alakította ki a Belváros mai képét a múlt század utolsó éveiben. Utat kellett vágni a Kossuth Lajos utcától a Dunáig — intim terecskék tűntek el, utcák és épületek, köztük a régi pesti Városháza. Ma már csak a várostörténet és az irodalom őrzi emléküket; Hal tér, Sebestyén utca, Csiga vendéglő, Török Császár kávéház... Mi ehhez a radikális rendezéshez képest a mai — megoly zajos és kellemetlen — utcasüllyesztés, útjavítás, tatarozás?...

Szürke hétköznapjait éli az új híd építése — így mondják az irodában. A pályatest utolsó tagja-

nak beemelése volt az utolsó szenczáció, nem is lesz újabb nagy esemény a hídavatásig — s így már alig több az újságíró, mint a mérnök a belvárosi főhadiszálláson. Fent a hídon pedig a munkások megszerezték az abszolút többséget a TV-operatőrök és filmriporterek ellenében.

A két Mihály most mégis a fényképezőgép lencséje előtt áll. Sőt játszanak, igaz a saját életükből vett szerepeket. Apa és fia: idősebb és ifjabb Prepuk Mihály. (És nem ők az egyetlen hidas dinasztia az építkezésen.) A karcsú, gyönyörű, nemsokára halványszürke híd csak az egyik közös művük. A másik néhány

kilométerre van innét, a 67-es villamos tulsó végállomásánál: a majdnem kész családi ház. Kétszer egy-szoba összkomfort. Ez lesz kész hamarabb — viszont avatása nem kerül be a filmhíradóba... Prepukné Hajdúdorogról járogat fel férjét, fiát látogatni. — A hidat is megnézte az asszony? — kérdezem. — Hát persze — néz rám idősebb Prepuk, s nem lehet nagy véleménye a riporter észbeli állapotáról. Azért megteszik, amit kérünk, odaállnak a szegcsmelegítőhöz mindketten, holott a valóságban csak a fiú dolgozik itt — az apa vagy kétszáz méterrel odébb, a pesti nyílásnál.

Fiatalasszony — fagyalittal — a megszépült Felszabadulás-téren. A Jégbüféből jön, a hídfőhöz áthelyezett villamosmegálló felé. Mögötte az új híd sziluettje. Alkalmi díszlet? Véletlen? Nem éppen. Ez a csinos, fiatal nő csak abban különbözik a Belvárosban látható többi csinos kontyostól, hogy a híd nem díszlet számára — hanem munkahely. Hosszang Gézáné az Erzsébet-híd budai parti nyílásának építésvezető mérnöke. Itt volt a lánckamrák építésénél, aztán a DCM vasszerkezeti munkáin dolgozott, s most visszatért a hídra. Az első és legnehezebb hetek már mögötte vannak az ő területén emelték be az utolsó pályatestet. Az ünnepi eseményt megörökítő fotótömegben egyetlen képen sikerül rátalálni: kis kontyos fej az ember-sűrűben. A hídon vasszon nadrágban és ingkabátban jár, így különösen kislányos. A kollégák Jutkának szólítják a munkások mérnök néneinek.

Osvát Katalin

